

Preek van ds. P.van Gulp - Lucas 23 : 48

Israëls rouwklacht over de gestorven Christus

Liturgie

Votum en zegenbede

Psalm

Wet

Psalm 32:5

Geloofsbelijdenis

Psalm 21:7

Lezen: Joël 2: 12-14, Zacharia 12: 10-14

Gebed

Collecte – Psalm 22:1,5,12

Tekst: Lucas 23:48

Preek

Psalm 30:7

Dankgebed

Gezang 18

Zegenbede

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,

In onze tekst, zoals die vandaag tot ons komt, komt de vraag naar voren: kun je inderdaad spreken van een Goede Vrijdag? Of anders gezegd: is Goede Vrijdag een christelijke feestdag? U weet dat er wel kerken zijn waar ze de hele dag in de kerk zitten en al die verschillende staties, zo noemen ze dat, van Christus' lijden meemaken. Die vinden dat het eigenlijk een rouwdag is. Wij geloven gemeente, het is toch een 'goede' vrijdag.

Maar hoe verhoudt zich nu het wenen tot het lachen in het Koninkrijk Gods. De Here heeft gezegd onder meer, u moet wenen als niet wenende. Wat is ons wenen? Welke klacht mogen wij aanheffen, want het gaat in de tekst over een klacht. Mensen die zich op de borst slaan. Niet op de borst slaan van 'Kijk eens wat ik wel kan', maar dat was echt een teken van rouw, op de borst slaan, nadat Christus is gestorven.

We horen in onze tekst over de rouwklacht over de gestorven Christus. En dat is dan ook het thema voor de preek.

Israëls rouwklacht over de gestorven Christus

Daarin zien we:

1. De aanwijzing van de miskening van de gestorven Christus;
2. De verwijzing naar de overgave aan de levende Christus;
3. De heenwijzing naar de verwerping van de wederkomende Christus.

In Israëls rouwklacht over de gestorven Christus ziet u dus

1. In de eerste plaats: de aanwijzing van de miskening van de gestorven Christus;
2. In de tweede plaats de verwijzing naar de overgave aan de levende Christus, dat gebeurt op Pasen;
3. En ten derde: de heenwijzing naar de verwerping van de wederkomende Christus, dat is wat vandaag aan de dag er is.

Dat zijn de drie fasen die in onze tekst worden aangewezen.

1. We zien dus eerst: de miskennis van de gestorven Christus.

Op zichzelf bekeken zou je zeggen: dat is toch mooi, de mensen gaan naar huis en de Here Jezus is gestorven en ze maken misbaar, rouwmisbaar, want dat was dat op de borst slaan, een teken van rouw. Van verdriet hebben over de Here Jezus. Is dat niet mooi dat ze verdriet hebben over de Here Jezus?

Maar nu denken we terug aan wat de Here Jezus heeft gezegd had tegen de vrouwen van Jeruzalem. Toen de Here immers op weg was naar het kruis, waren er vrouwen die bewogen waren met zijn lot en die misbaar over Hem maakten. Ze volgden Hem. En op een bepaald moment staat de Here Jezus Christus stil en heel de stoet staat met Hem stil, ze moeten op Hem wachten, en Hij keert zich om naar die vrouwen en hij spreekt dan immers dit woord: "Weent u toch niet over Mij, vrouwen van Jeruzalem; ween maar over uzelf en over uw kinderen. Want er komen dagen die nog veel zwaarder zijn en waarin u volop gelegenheid zult hebben om te wenen. Want als ze dit doen aan het groene hout (dat is de Here Jezus) wat zal het dan niet met het dorre hout geschieden? (dat zijn zij). De Here wees het wenen van de vrouwen van Jeruzalem af.

Toch gebeurde dat weeklagen weer, nadat de Here Jezus Christus gestorven is. Wat was dan toch dat wenen, gemeente, dat zich op de borst slaan, dat rouwen, dat klagen?

De Here Jezus, zo staat er in het voorgaande, had met luider stem geroepen: "Vader in uw handen beveel Ik mijn geest." Wij weten nu wat dat van de Here Jezus Christus betekende: niet maar dat Hij ging sterven, maar dat Hij zou wederkomen. Want het is een aanhaling uit Psalm 31. En Psalm 31 heeft precies dezelfde woorden "Vader in uw handen beveel ik mijn geest" en dat was iets wat een Jood 's avonds bad. Wat ook nog onze kinderen 's avonds bidden: "Here houd ook deze nacht over mij getrouw de wacht". Dat bidden wij toch ook? Zoals het in Psalm 31 staat: in uw handen bevelen wij ons leven als we gaan slapen en wilt u ons morgen weer een nieuwe dag geven. Het woord van de Here Jezus Christus aan het kruis was dan ook geen woord van afscheid, maar een woord van slapen gaan om weer wakker te worden.

Dat hebben de Joden toen niet begrepen. Zelfs de discipelen begrepen het niet. Toen de Here Jezus Christus was opgestaan uit de doden wisten ze nog niet eens wat er aan de hand was en moest Christus tegen hen zeggen "Weet u dit niet?".

Maar de Here had het aan het kruis toch wel uitgeroepen, met luide stem, niet als een zwakke, stervende, die nauwelijks meer praten kan, maar als iemand wel die uit het leven heengaat, maar welbewust met luide stem zegt "Ik kom weer terug".

Wij weten uit een ander evangelie dat toen grote wondertekens zijn gebeurd. Toen de Here Jezus de geest had gegeven beefde de aarde, scheurden de rotsen en kwamen er wonderen van doden die opstonden. Maar Lucas vermeldt ons dit niet. En dus kunnen wij dat op de borst slaan daarom niet zien als een reactie op die tekens die gebeurden. Het is echt een reactie op het heengaan van de Here Jezus Christus.

Waarom zijn ze daarvan zo ondersteboven?

Wij mogen aannemen dat degene die hier beschreven worden mensen zijn uit Galilea. Want er staat: "ze zijn samengekomen voor het schouwspel". Dat Griekse woordje dat er staat is ook te vertalen met "tot het grote feest". Je kunt zeggen, ze waren samen met Christus opgegaan naar Jeruzalem. Naar het grote feest. Waarom? Wel, ze hadden gedacht dat nu het zou gaan gebeuren. Dat eindelijk de Here Jezus zou opstaan tot de strijd om al die haters, de Romeinen, wijd en zijd, verjaagd, verstrooid, te doen zuchten. Dat verwachtten ze. Daar hoopten ze op. En Christus was Jeruzalem binnengetrokken in een koninklijke optocht. Dat hebben ze meegemaakt, maar nu is Hij weg, Hij is gestorven. Weet u, ze hadden toch zeker verwacht, dat de Here iets doen kon, op het allerlaatste nog. Als de vijanden op Golgotha zeggen "Als U de Zoon van God bent, kom dan af van het kruis, anderen heeft Hij verlost, zichzelf kan Hij niet verlossen" is dat alleen maar hoon. Maar zij bléven geloven dat de Here Jezus Christus dat wél kon doen. Maar Hij deed het niet. En dat is hun teleurstelling. Net als straks die Emmaüsgangers zeiden: "Wij hadden gedacht dat Hij het zou zijn die Israël verlossen zou", maar Hij is gestorven. Hij is weg.

Dat is dus het verdriet vanwege hun verwachting van de Here Jezus Christus, omdat Hij aan die verwachting niet heeft voldaan. En zij uiten hun verdriet daarover, hun ontgoocheling, door zich op de borst zich te staan. U weet wel dat er bij de Joden een

gewoonte was om rouw te uiten. En daar waren de Joden wel bijzonder in. Nu, ook wij weten wel als je heel erg verdriet hebt, dat het echt kan opluchten, als je eens flink kunt uithuilen. Dat is waar. Dat je echt uiting kan geven aan je verdriet en dat je er over kunt klagen. Misschien wel jammeren even. Even dat verdriet kwijt raken. Dat deden de Joden dan ook met veel verve. Hele treurzangen werden er gezongen. Ach mijn broeder, ach mijn vader. Het is daarbij wel zo dwaas gegaan dat ze zich daarbij gingen slaan of krabben of zelfs zich gingen verwonden. Daar zat soms zelfs bijgeloof bij, namelijk dat je dat moest doen, dan kon je de boze geesten afschrikken.

Gemeente, het was dus een publieke en officiële rouwklacht over de gestorvene. Hij is weg. We zijn Hem kwijt. En daarvan moeten wij nu op grond van de Schrift zeggen dat dat toch een miskennis van de Here Jezus Christus. De Here had, zo zeiden we u al, tot de vrouwen van Jeruzalem gezegd: "U moet niet over Mij wenen maar over uzelf". En toch wordt er weer over de Here Jezus geweend.

Het was al verkeerd dat zij zo op die manier rouwklachten over een gestorvene aanhieven. De HEERE had gezegd, het staat in het boek Deuteronomium, dat ze dat helemaal niet doen mochten. Daar staat namelijk die bijzondere bepaling, dat Israël zich geen lok van het voorhoofd mocht wegscheren, want dat deden de heidenen als iemand gestorven was. Dat was een uiting van hun rouw dat ze een beetje van het haar van hun voorhoofd gingen wegknippen en wegscheren. En de HEERE zei "dat mogen jullie niet doen". Waarom niet, dat is toch zo verkeerd niet? De HEERE zegt: nee, want u bent een ander volk en u moet in uw rouw laten zien dat u een volk des levens bent.

Dat is immers toch nog zo. Wij mogen toch ook niet rouwen als heidenen? De HEERE zegt "U mag niet treuren als degenen die geen hoop hebben. U moet ook christelijk treuren".

Israël moest zeker bij de dood weten: wij zijn een volk van het leven. En dat helemaal, als ze wisten – en dat hadden ze kunnen weten – dat de Here Jezus Christus niet maar een zielig slachtoffer was van de volkshaat, maar dat Hij Zichzelf gegeven had. De Here had zoveel wonderen en tekenen gedaan en Zich zo duidelijk geopenbaard als de Zoon van God Die de dood heeft overwonnen. Dus ze moesten het weten, als de Here niet van het kruis afkomt dan is dat niet omdat Hij het niet zou kunnen, maar omdat Hij dat niet wil, omdat Hij zijn leven geeft. Daar had de Here duidelijk over gesproken.

Want de Here roept zijn volk op tot de rouwklacht, waarvan we gelezen hebben in Joël 2, de rouwklacht waarvan God zegt `Bekeert u tot Mij en rouwt met uw hart en scheurt uw hart en niet uw kleren`. Dat deden ze dan, de kleren scheuren. De Here zegt: het moet uit je hart komen. Je moet echt verdriet hebben, van harte. Welk verdriet? In Amos 5: 1 horen we zo'n echt officieel klaaglied. Daar staat dit "Gevallen is zij. Zij zal niet weer opstaan, de jonkvrouw Israëls. Neergeworpen ligt ze op de bodem. Niemand richt haar op, de jonkvrouw, de maagd Israël". Daar wordt over geklaagd. Het gaat dan over Israël. Over de droeve toestand van het volk van God. Dat moet de klacht zijn. Dat is de klacht waarvan de Here Jezus zegt: als ze dit doen aan het groene hout, dat is Hij Zelf, dat groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?

In de Klaagliederen staat de vermaning over de klacht: "Wat klaagt dan een mens. Laat ieder mens klagen over zijn zonden".

Dus is dat het eerste, gemeente. Er werd inderdaad geklaagd en ze gingen naar huis en ze sloegen zich op de borst. Ach, die Jezus van Nazareth, nu is Hij dood en we hadden zoveel van Hem verwacht. En er is niets van uitgekomen. En wat moeten we nu toch?

Maar zij moesten klagen over het verval van de kerk als gevolg van hun zonden.

Nog vraagt de Here dat, gemeente. Nog wil de Here dat we nu meer dan ooit verdriet hebben over onze zonden en over het verval van de kerk. Toen al en nu nog meer. Immers, als ze dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden? Er is wel verdriet in de wereld, maar het verdriet dat er is is alleen maar over de gevolgen van de zonde. O, er is genoeg ellende en verdriet in de wereld en er zijn kinderen die verhongeren, die verslaafd zijn, jonge mensen die omkomen. Er is verdriet over wat er met het milieu gebeurt. Er is verdriet over eenzaamheid en ziekte. Er is angst voor de terreurdreiging, verdriet over wat die teweeg brengt. Maar dat is allemaal verdriet over de gevolgen van de zonde. Over zonde zelf wil men vandaag niet meer horen. Ja, wijzelf

eigenlijk ook niet. Wij kunnen zoveel verdriet hebben. Ach, ieder hart kent z'n eigen smart. Wat kan er een verdriet in ons leven zijn!

Gemeente, maar nu vraagt de HEERE: is dat wel uw echte verdriet. Scheurt uw hart, niet uw kleren. En keer terug tot Mij. En wat klaagt een mens? Er is zoveel te klagen, er is zoveel geweest, zoveel leed te dragen – maar laten wij eerst maar gaan klagen over onze zonden.

Dat was dus het eerste punt, namelijk dat deze rouwklacht een aanwijzing is van de miskennis van de gestorven Christus.

2. Maar het mag ten tweede, dat horen we er ook in, een heenwijzing zijn naar de overgave aan de levende Christus.

Want dat is inderdaad gebeurd. Ongetwijfeld zullen deze zelfde mensen erbij geweest zijn op de Pinksterdag, als Petrus dan zijn rede heeft gehouden, en gezegd heeft: deze Jezus, de Christus, die door God gezonden is, hebben jullie genomen en aan het kruis geslagen en jullie moeten je daarvan bekeren. Als Petrus dat gezegd heeft dan zijn er verscheidene die zeggen: "Wat moeten we doen?" Die er verdriet over hebben. En die zeggen: het is onze zonde en onze schuld en die zich overgeven aan de levende Christus. Die er berouw van hebben dat zij Hem verworpen hadden. Die zich daarmee overgeven aan de levende Christus.

U weet dat in Jesaja 53 gezegd wordt, dat de Here Jezus Christus, de Knecht des Heren, verworpen is, dat Hij onze krankheden op zich genomen heeft, dat Hij gestorven is en in de vernedering is weggenomen. Maar er staat dan meteen bij: Hij is bij de rijke in zijn dood geweest. Dat was het begin van de verhoging van de Here Jezus Christus. Die verhoging begon toen al, want dit is al een heenwijzing dat de mensen zich toch straks aan Hem zullen overgeven.

Want, gemeente, wat hier gebeurde, dat was verschrikkelijk in de ogen van het Sanhedrin. Dat daar notabene een rouwklacht komt over de Here Jezus. Over een terechtgestelde mocht je helemaal niet rouwen! Die was toch voor God vervloekt! Iemand die opgehangen wordt, had de Here gezegd, die is Gode een vloek. Moet je daarover rouwen? Je moet er dankbaar voor zijn dat het recht van God is bediend! En dat zo iemand uit het midden van Israël is weggedaan. En ze zeggen dan ook aan Pilatus, de mannen van het Sanhedrin: weg, die lichamen moeten weg, anders kunnen we niet eens Pascha vieren! Het lichaam van de Here Jezus moest weg, het mocht niet aan het kruis blijven hangen. Het moest verdwijnen, anders konden ze geen Pascha vieren. Het lichaam moest zelfs meteen gedood worden, want zo gauw waren kruiselingen nog niet gestorven. Dat had nog wel een dag kunnen duren. Ze moesten er niet aan denken! Daarom: weg met hem en ook een ezelsbegravenis. Dat betekent, zo iemand die vervloekt is door God, die krijgt geen begravenis, het dode lichaam van zulke mensen moest in het dal geworpen worden. Het dal van Hinnom, voorbeeld van de hel.

U weet, dat is niet gebeurd. De discipelen hebben het toch gedaan gekregen dat ze het lichaam van de Here Jezus mochten meenemen en begraven. Maar ook dat mocht beslist niet volgens de Joodse wet. Wij kunnen ook zeggen: volgens het toen geldende kerkrecht.

Dat was dus beslist tegen de wil van het sanhedrin. Maar dan ook die rouwklacht, nota bene door een grote volksrouwklacht. Want er staat dan toch maar 'de scharen'. Al de scharen keerden terug en sloegen zich op de borst. Niet maar hier en daar één of alleen maar zijn bekenden, de vrouwen die in het volgende vers genoemd worden. Nee, ál de scharen, die Hem gevolgd waren en die voor het feest gekomen waren en al die mensen die zoveel van Hem verwacht hadden en in Hem teleurgesteld waren, rouwen over Hem.

Dat was Gods antwoord, een rouwklacht over een koning. U vindt in de Bijbel, en daarom lezen we Zacharia 12, dat er geprofeteerd wordt van een rouwklacht. In Zacharia 12 staat dat er een rouwklacht zal zijn als over een eniggeborene. Daarover wordt het ergste misbaar is gemaakt, als er over een eniggeborene gerouwd moet worden, het enige kind en dat is gestorven.

En zij zullen zien in wie zij gestoken hebben, zij zullen zien wie zij doorstoken hebben. Dat wordt dan ook een grote rouwklacht, staat er dan in Zacharia 12, van alle geslachten

van het huis van Israël en van het huis van David en van Nathan, van de stam van Levi en van hun vrouwen er ook bij. Van iedereen, het hele volk en niemand uitgesloten. Dat is de profetie over de Here Jezus Christus.

U weet wel hoe er gerouwd is in Egypte toen Jakob gestorven is. Toen heeft Farao gezegd dat er een hofvrouw werd afgekondigd, ja dat het hele volk rouwen moest. Zo ook toen Mozes gestorven is en toen Samuël gestorven is.. En toen Josia overleden was, die vrome koning, een vorst, een koning, een voorganger, een groot man. Over die rouwt een heel volk. Het staat ons allemaal opgetekend van die grote rouwklachten van een heel volk.

Tegen de Here Jezus had het Sanhedrin gezegd: "Laten de mensen stil zijn", toen ze riepen "Hosanna, de Zoon van David". "Zeg dat ze stil moeten zijn, dat die kinderen hun mond moeten houden". Och, zegt de Here Jezus, als zij niet spreken, de stenen zouden zelfs roepen.

Daarom zeggen ze ook tegen Pilatus: doe weg dat opschrift van de Koning der Joden, dat is Hij niet, dat heeft Hij Zelf wel gezegd, maar Hij is het niet.

Maar nu, Hij is Koning en de Here Jezus Christus, gemeente, begint aan zijn verhoging, meteen al, de profetie wordt vervuld. En er komt een rouwklacht, een grote rouwklacht van heel het volk.

En dat is een heenwijzing naar wat er straks gebeuren gaat. Het is een begin van de vervulling van Zacharia 12. Zacharia 12 zegt: héél het volk Israël gaat over de Here Jezus Christus rouwklagen, namelijk over hun zonden. Ze zullen zien Wie zij doorstoken hebben, ze zullen daarover klagen, over hun zonden. Dat begon vervuld te worden op de Pinksterdag. Ik zei u al dat toen de mensen diep onder de indruk waren van wat Petrus zei. Zij zeiden: "Wat hebben we gedaan en wat moeten we nu toch doen?" Zij kregen berouw vanwege hun schuld, berouw over wat zij hun Verlosser, de Zoon van God, aangedaan hadden en daarmee ook het volk van de Joden. Dat berouw was er nog niet meteen, op die Pinksterdag was er nog maar een begin, maar toch is wel het volk van God tot berouw gekomen, Immers, later schrijft Paulus in de brief aan de Romeinen, dat de boom is behouden. Er zijn wel takken uit de dode boom weggekapt, dode takken, maar de boom staat er nog: het volk van God. Het volk van God, eerst het volk van de Joden en nu het volk van God uit alle geslachten en talen en volken en natiën. Dat is daar op Golgotha begonnen. Christus kreeg zijn koninklijke rouwklacht en Hijzelf heeft ervoor gezorgd dat wat hij aan die vrouwen gezegd heeft, gebeurd is. En ze zijn gaan wenen over zichzelf en over hun kinderen. En Jezus Christus heeft zijn Heilige Geest uitgezonden. En Hij heeft apostelen uitgezonden. En de apostelen hebben gezegd: Bekeert u tot de Here Jezus Christus want Hij komt weer om te oordelen de levenden en de doden. Bekeert u tot Hem want Hij is levend. Hij is opgestaan uit de doden.

Dat is de glorie van uw Here Jezus Christus. Want de Here heeft gezegd, wie weent die zal lachen, zalig die nu weent, die zal lachen. En: wee u als u lacht, want u zult wenen. U begrijpt wel dat de Here niet verbiedt dat wij ooit lachen, maar het gaat over een bepaald soort lachen en wenen. Dat is dat wenen en verdriet hebben over de zonde. De Here zegt, dan krijg je van Mij vreugde, maar als je gewoon maar lacht in de zin van: och, ik mankeer niets en er gebeurt mij niets en ik hoef niet bang te zijn, dan, dan zal het op wenen uitkomen, maar te laat. Die vreugde schenkt uw Here Jezus Christus, gemeente. En dus, dat is de verbinding met het eerste punt, de Here zegt "Wat klaagt een mens toch, wat klagen we toch!" Och, wat kunnen we klagen, wat kan er ons allemaal dwars zitten, waar kunnen we over zuchten. Er is ook genoeg te zuchten, er is genoeg verdriet, maar wat klaagt u toch. Laat ieder mens klagen over zijn zonden. En als u dat doet, zegt de Here, als u klaagt over uw zonden, dan zal Hij wel zorgen dat het goed komt. Ja gemeente, we mogen zelfs nog een stap verder gaan. De Here Jezus Zelf zorgt ervoor dat ook wij gaan klagen over onze zonden. Dat deed Hij met die mensen daar, die naar huis gingen en zich op de borst sloegen. En ze kwamen tot een echte rouwklacht over zichzelf. Daar had de Here Jezus voor gezorgd. Hij zorgt ervoor dat we ons overgeven aan Hem, want Hij leeft. De Here Jezus is heengegaan en teruggekomen.

3. Dat brengt ons nu op het derde, het laatste punt. En dat laatste punt noemden dan ook de ook heenwijzing naar de verwerping van de wederkomende Christus.

Want dan lees ik u twee teksten voor, één uit Matteüs 24 en één uit Openbaringen 7. Dat gaat ook over een rouwklacht. Dat gaat over de rouwklacht van de toekomst. Matteüs 24: 30 "Dan (het is in de rede van de Here Jezus over het laatste der dagen) dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan (hetzelfde wat hier staat)". Dan, als de Here Jezus wederkomt, als zijn teken aan de hemel verschijnt, dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan.

En nog een keer, Openbaringen 1:7 "Zie, Hij komt met de wolken en elk oog zal Hem zien, ook zij die Hem doorstoken hebben. En alle stammen der aarde zullen over Hem weklagen". Een weklacht van alle stammen der aarde. Van alle mensen, niet alleen maar van Israël, van de geslachten van Israël, van alle mensen.

Welke weklacht is dat? Ook die staat in Openbaringen gemeente. In Openbaringen 18 wordt ons beschreven hoe Babylon eens vallen zal, dat grote rijk, dat grote antichristelijke rijk dat steeds sterker wordt en sterker wordt. De mensen verlaten de kerk, de mensen keren God de rug toe en de onkerkelijkheid en onchristelijkheid wordt steeds groter en de macht van de cultuur en van de techniek die zich van God afwendt wordt steeds groter.

In Openbaringen 19 wordt ons beschreven hoe eens dat machtige Babylon, die hoer die dronken is van het bloed der heiligen, zal vallen. Wat gebeurt er dan? Openbaringen 18 zegt "De koningen der aarde zullen van verre staan en weklagen. En de kooplieden zullen van verre staan en weklagen en zo ook de zeelieden, de zeelui, die zullen ook weklagen.

De koningen die de macht hebben in deze wereld, de kooplieden die de economie beheersen en de zeelui die onmisbaar zijn voor handel en verkeer tussen alle volken op de aarde. Zij klagen dus over de totale ineenstorting van de hele samenleving. Maar dat is de klaagzang van de zelfzucht en niet van berouw, dat zij het merkteken van Babel dragen en meegedaan hebben met de boycot van Gods volk. Het is dan ook een klacht die nooit gestild wordt, omdat zij te laat kwam. Immers, alle stammen der aarde, zij zullen zich voor de Here Jezus Christus willen verbergen. Maar dat kan niet. Zij roepen wel: bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons, want zij zijn bang voor de Here Jezus Die wederkomt. Zij hebben Hem verworpen en dat kan niet meer goed gemaakt worden als de Here Jezus wederkomt.

Maar na de vermelding van deze wereldse rouwklacht staat er in Openbaringen 18 in vers 20 nog dit woord: Weest vrolijk over haar gij heiligen, apostelen en profeten, want God heeft uw rechtzaak tegen haar berecht. Weklacht en geschrei wordt voor Gods volk veranderd in een blijde rei. Dat heeft de Here Jezus toch ook gezegd aan zijn discipelen: u moet er maar op rekenen, discipelen, u zult verdriet hebben, u zult schreien en weklagen, maar de wereld zal zich verblijden. U zult zich bedroeven, daar bedoelde de Here mee, als Ik ben heengegaan. Gemeente, dat is toch ook zo, daar hebben we toch verdriet over dat de Here is weggegaan. En dat we moeten zien hoe er een opstand is tegen God en hoe de heilige majesteit van God aangetast wordt. Hoe er wel vreselijk veel drukte gemaakt wordt in de wereld als er iets gezegd wordt tegen Mohammed, die voor veel mensen een profeet is. Maar dat christenen lauw blijven als er tegen hun Here Jezus Christus en Heiland gelasterd wordt. Daar hebben we verdriet over dat de Here dat ook maar laat doorgaan. En dat de Here zegt, er komt nog veel meer. Het wordt zó moeilijk, dat als die dagen niet verkort zouden worden geen vlees zou behouden worden. Wij hebben er ook verdriet over als we horen dat de onkerkelijkheid toeneemt en dat zovele mensen God de rug toekeren. We hebben er verdriet over dat we ons ook niet met zoveel ijver begeven om God te dienen als we schuldig zijn. Dat we nog elke dag hebben te strijden met de boze lusten van ons vlees en met ons kleingeloof. Maar, zegt de Here, uw droefheid, echte droefheid is dat dan, uw droefheid zal tot blijdschap worden, want God zal alle tranen van de ogen afwissen en er zal geen rouwklacht, geen geschrei, geen moeite meer zijn. Maar de blijdschap van de wereld wordt tot een eeuwige rouwklacht.

Dat lachen van de wereld was er toen ook. Er waren er die op de Pinksterdag gelachen hebben om Petrus en om de anderen en die geroepen hebben: zij zijn vol zoete wijn. En zo maakten zich ervan af, dachten ze.

Maar aan de andere kant zijn er genoeg geweest die, zoals Paulus, predikten en gewoon maar tegen de Joden zeiden dat zij zich moesten bekeren tot de Here Jezus Christus. Dan werden die Joden woedend op hen en dat eindigde dan haast altijd weer in verwerping en molesteren van de apostelen en van de andere predikers.

Maar toch belooft de Here Jezus Christus dat, al is er verdriet en moeite over zijn afwezigheid, er blijdschap zal zijn. Blijdschap die blijft. Het wonder is gebeurd en gebeurt nog steeds dat de Here Jezus Christus ons door zijn Heilige Geest bekeert tot de ware rouwklacht. Immers, ook wij zitten van onszelf altijd maar op de gevolgen van de zonde te kijken, wat ons in ons leven aan moeite en verdriet overkomt, maar zonder de zonde zelf te ontdekken. Toch geeft de HEERE u het voorrecht van de getrouwe prediking naar zijn Woord en van het werk van de Heilige Geest. Op de Goede Vrijdag is immers Pasen gevolgd. De Here Jezus is toen weergekomen en is naar de hemel gegaan en Hij heeft zijn Geest gezonden. God verandert rouwklacht en geschrei in een blijde rei. Zalig als u treurt, als u treurt naar God over uw zonden. U zult vertroost worden. Wee u nu die lacht, want u zult smart hebben en wenen. Lachen als niet lachend, wenend als niet wenend, want de Here Jezus Christus komt weer om te oordelen de levenden en de doden. Maar het betekent ook de bruiloft van het Lam komt en de eeuwige vreugde is u gegarandeerd.

Amen.